

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobkyně: **T. L. H. P.**, narozená X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová
zastoupená Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem
sídlem Lidická 960/81, 602 00 Brno

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 1. 2026, č. j. KRPU-17764-30/ČJ-2026-040022-ZZC-MO,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 24. 1. 2026, č. j. KRPU-17764-30/ČJ-2026-040022-ZZC-MO, kterým byla žalobkyně podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěna za účelem vycestování, přičemž doba zajištění byla dle § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovena na šedesát dnů ode dne omezení svobody žalobkyně, který nastal dne 23. 1. 2026 (pozn. soudu – v rozhodnutí je

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uveden rok 2025; z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že jde o chybu v psaní) v 11:00 hodin.

Žaloba

2. Žalobkyně má za to, že standardům posouzení toho, zda bylo v jejím případě možné namísto zajištění přistoupit k uložení některého ze zvláštních opatření, napadené rozhodnutí nedostojí. Poukázala na to, že na základě skutkových okolností ani na základě její výpovědi nelze dovodit její úmysl mařit rozhodnutí o povinnosti opustit území. Žalobkyně měla u sebe mařarskou pobytovou kartu s vyznačenou platností do 28. 4. 2026. Ačkoli žalovaná dovodila, že tato pobytová karta by měla být neplatná, je třeba poukázat na to, že údaj o její neplatnosti nebyl zanesen do systému SIS. Žalobkyně mohla být v takovém případě v dobré víře, že je držitelkou platného pobytového oprávnění. Jak se podává z napadeného rozhodnutí, žalobkyně byla kontrolována dne 23. 1. 2026 v rámci pobytové kontroly hlídkou policistů. Jakkoli se jedná pouze o kusou informaci, lze dovodit, že se mělo jednat o pobytovou kontrolu v řízení o žádosti žalobkyně o povolení dlouhodobého pobytu v ČR. Žalovaná se však blíže touto žádostí žalobkyně ani okolnostmi jejího podání nezabývala. Uvedla, že žádost o dlouhodobý pobyt podala dne 4. 8. 2025 na zastupitelském úřadu v Hanoji. Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalobkyně poté, co jí měla být uložena povinnost opustit území členských států, tak skutečně učinila a navrátila se do své domovské země. Zde podala žádost o dlouhodobý pobyt v ČR a navrátila se zpět na území. Byl-li pak žalobkyni vstup na území členských států bez problému umožněn, nebyl dán důvod, aby žalobkyně pochybovala o tom, že je její pobyt na území legální. I s ohledem na tuto skutečnost tak žalobkyně mohla být v dobré víře, že je držitelkou platného pobytového oprávnění.
3. Pokud jde o to, že žalobkyně je vedena v evidenci SIS jako státní příslušnice třetí země, na kterou se vztahuje rozhodnutí o navracení, uvedla, že o této skutečnosti nevěděla. Tomu, že by žalobkyně hodlala mařit rozhodnutí o povinnosti opustit území, nenaspědčuje ani její tvrzení, že do ČR přicestovala na oslavu narozenin kamarádky, přičemž měla v úmyslu se v ČR zdržet jen několik dní a poté odcestovat do Mařarska. Právě s kamarádkou přitom byla žalobkyně kontrolována hlídkou policie v nehtovém studiu.
4. Zdůraznila, že úvaha žalované postrádá podklad ve správním spise, neboť nelze mít za prokázané, že pobytová karta žalobkyně je skutečně neplatná. Žalovaná na jednu stranu totiž fakticky dovozuje nesprávnost údajů uvedených v SIS, neboť uvádí, že příslušné mařarské orgány dosud nezanesly údaj o neplatnosti mařarské pobytové karty žalobkyně do informačního systému SIS. Na druhou stranu však údaj v evidenci SIS o existenci rozhodnutí o povinnosti opustit území bez dalšího přijímá. Dle sdělení příslušných mařarských orgánů měl být pobyt žalobkyně ukončen již dne 21. 10. 2024. Od tohoto okamžiku však ke dni, kdy žalovaná kontrolu v evidenci SIS provedla, uplynula příliš dlouhá doba na to, aby absenci vyznačení údaje o neplatnosti pobytové karty žalobkyně bylo možné vysvětlit tak, že mařarské orgány tento údaj pouze ještě do systému SIS nezanesly. Žalobkyně pak poukazuje rovněž i na to, že v rámci své odpovědi na dotaz učiněný cestou národního situačního centra nijak nezmiňuje existenci rozhodnutí o navracení žalobkyně.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že ze spisového materiálu i napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalobkyně návratové rozhodnutí nerespektuje, tvrzení, že neví o tom, že její pobytové oprávnění v Mařarsku bylo zrušené, považuje žalovaná za účelové, a to i v kontextu informace, kterou obdržela dne 23. 1. 2026 od orgánů Mařarska, kde je

potvrzeno, že zaměstnání žalobkyně bylo ukončeno ke dni 20. 9. 2024 a povolení k pobytu bylo zrušeno dne 21. 10. 2024. Nic na tom nemění ani skutečnost, že maďarské orgány zneplatnění průkazu nezavedly do SIS a je postaveno najisto, že žalobkyni bylo vydáno návratové rozhodnutí a doba k dobrovolnému vycestování uplynula dne 12. 5. 2025, což jednoznačně vyplývá ze záznamu v SIS. Nedůvěryhodnost tvrzení žalobkyně ve věci pobytového oprávnění ostatně vyplývá i z informací, které ke svému zaměstnání a pobytu v Maďarsku uvedla, neboť dle jejích slov pracuje a bydlí v Maďarsku od svého příletu, tedy od července 2024 dosud a nezná firmu, ve které pracuje a dokonce ani město a adresu, kde bydlí. Žalované se tak spíše jeví pravděpodobné, že žalobkyně v Maďarsku nepracuje a snaží se vyhýbat kontrole příslušnými orgány, zneužívá volného pohybu v rámci zemí EU a z jejího přístupu je zřejmé, že by se i nadále snažila skrývat, a vyhnout se tak realizaci návratového rozhodnutí. V rámci řízení o zajištění je nyní rozhodné, že žalobkyně má pravomocné rozhodnutí o návratu a nevycestovala ve lhůtě stanovené návratovým rozhodnutím. Žalovaná velmi pečlivě zhodnotila všechny okolnosti tohoto individuálního případu, a to i ve věci možného užití zvláštních opatření, kterými se zabývala ve svém rozhodnutí zejména na str. 5 a jednoznačně došla k závěru, že s ohledem na skutkové okolnosti žádný typ zvláštního opatření nebylo možné uložit a muselo být přistoupeno k zajištění.

6. Uvedla, že posoudila okolnosti tohoto individuálního případu a jednoznačně došla k závěru, že žádné významné osobní, majetkové či rodinné poměry žalobkyně neuvedla, pouze konstatovala, že na území ČR pobývá několik dní, a to u kamarádky, nikoho jiného zde nemá, celou svou rodinu má ve Vietnamu. U žalobkyně byla dána důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon návratového rozhodnutí. Zdůraznila, že žalobkyně nevycestovala v době stanovené návratovým rozhodnutím, na území ČR a EU pobývala nelegálně, argumentuje tím, že o ničem nevěděla, tvrdí, že považuje pobytové oprávnění za platné a že souvisle pracuje v Maďarsku, a to již od července 2024, kdy žalovaná zjistila, že toto tvrzení se nezakládá na pravdě. Sama v protokole uvedla, že nemá finance, na území nikoho nezná a nemá ani adresu pobytu. Žalobkyně svou pobytovou situaci v Maďarsku neřešila, namísto toho odcestovala do ČR, kde se skrývá a spoléhá, že nebude kontrolována. V protokole sama uvedla, že přicestovala v červenci 2024 a od té doby pracuje v Maďarsku ve stejné firmě, což následně žalovaná vyvrátila obdrženou informací od orgánů Maďarska ze dne 23. 1. 2026. V žalobě pak žalobkyně tvrdí, že odletěla do Vietnamu, a splnila tak povinnost vycestovat, což dokládá tím, že dne 4. 8. 2025 podala žádost o dlouhodobý pobyt č. j.OAM-56120/DP-2025, kdy tato žádost s žalobkyní vůbec nesouvisí. Nadto je z evidencí policie i samotného cestovního dokladu žalobkyně zřejmé, že přicestovala dne 2. 7. 2024 a od té doby území EU a smluvních států neopustila. Žalovaná v napadeném rozhodnutí jasně definovala důvody, pro které přistouplila k zajištění žalobkyně, včetně důvodů, proč nebylo možné dle § 123b zákona o pobytu cizinců použít, a to zejména na str. 5 napadeného rozhodnutí. I přes to, že žalobkyně uvedla kamarádku, u které přespala, je zřejmé, že tato vazba a dočasná adresa pobytu v kontextu shora shrnutých okolností nejsou takovou zárukou, která by měla zajistit, že žalobkyně dobrovolně vycestuje z území členských států EU a smluvních států.
7. Pro úplnost žalovaná uvádí, že žalobkyně dne 30. 1. 2026 podala žádost o mezinárodní ochranu. Rozhodnutím ze dne 2. 2. 2026 byla žalobkyně zajištěna dle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhл nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
9. Žaloba není důvodná.
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně byla kontrolována dne 23. 1. 2026 hlídkou policistů OPA Most na adrese X, a to v rámci pobytové kontroly, která byla prováděna v souvislosti s žádostí vedenou pod č. j. OAM-56120-12/DP-2025, kdy v době této kontroly byla na adrese přítomna a kontrolována i žalobkyně. Při této pobytové kontrole tedy byla žalobkyně přítomna a předložila svůj platný cestovní doklad, ve kterém bylo vízum Maďarska, platné od 24. 6. 2024 do 30. 8. 2024, s dobou pobytu na 30 dní, se vstupním razítkem Maďarska do Schengenského prostoru ze dne 2. 7. 2024, dále žalobkyně předložila pobytové povolení Maďarska, vydané dne 12. 7. 2024 s platností do 28. 4. 2026. Provedenou lustrací bylo zjištěno, že je žalobkyně vedena v evidenci SIS jako státní příslušník třetí země, na kterého se vztahuje rozhodnutí o navrácení pod schengenským ID č. X, žádající země Maďarsko, s platností od 5. 5. 2025 do 4. 5. 2030, kdy do dne 12. 5. 2025 měla vycestovat z území členských států EU a smluvních států, a tedy od 13. 5. 2025 pobývá na území EU a smluvních států neoprávněně.
11. Žalobkyně dle protokolu ze dne 23. 1. 2026 potvrdila, že přicestovala do Maďarska v červenci 2024 a doplnila, že v Maďarsku po příjezdu pracovala, asi po měsíci dostala pobytovou kartu, dále tvrdila, že stále pracuje ve stejné firmě, ale jméno firmy nezná, nezná ani město a adresu, na které se v Maďarsku zdržuje. Ke svému pobytu na území ČR uvedla, že přicestovala před pár dny na návštěvu kamarádky a plánuje návrat do Maďarska v horizontu několika dní. Žalobkyně uvedla, že o návratovém rozhodnutí a povinnosti vycestovat neví, že pobývá a pracuje v Maďarsku, na území ČR nikoho kromě kamarádky, kterou na pár dní přijela navštívit, nemá, celá její rodina žije ve Vietnamu a v návratu do domovského státu jí nic nebrání, v rodné zemi jí žádné nebezpečí nehrozí. Dále uvedla, že nemá dostatek finančních prostředků na cestu do Vietnamu ani na složení finanční záruky a ani na území ČR nezná nikoho, kdo by tak mohl učinit. Současně vypověděla, že nemá ani adresu, kde by se mohla zdržovat.
12. Podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie může zajistit na dobu nezbytně nutnou neoprávněně pobývajícího cizince staršího 15 let za účelem jeho vycestování, jestliže uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. listopadu 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.
13. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo

trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

14. Právní úprava § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců vyžaduje k zajištění cizince současné splnění tří podmínek. Splnění první podmínky, tj. že uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států EU a smluvních států uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860, je v projednávané věci doloženo obsahem správního spisu, dle evidence SIS má žalobkyně evidovaný aktivní návratový záznam pod schengenským ID č. X, žádající země Maďarsko, s platností od 5. 5. 2025 do 4. 5. 2030, kdy do dne 12. 5. 2025 měla vycestovat z území členských států EU a smluvních států. Je tedy dle soudu nepochybné, že žalobkyni uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států EU a smluvních států uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860. Toto uložené návratové rozhodnutí orgány Maďarska, dle kterého měla žalobkyně vycestovat z území členských států EU do 12. 5. 2025, žalobkyně nerespektovala, jelikož z území EU nevycestovala. Skutečnost, že žalobkyně tvrdí, že o návratovém rozhodnutí neví, není pro posouzení věci relevantní. Žalobkyně zcela přehlíží informaci maďarských policejních orgánů, že její zaměstnání v Maďarsku bylo ukončeno dne 20. 9. 2024 a že pobyt žalobkyně v Maďarsku byl ukončen dne 21. 10. 2024 a že aktuálně nemá v Maďarsku žádný pobyt a ani o něj nežádala. Soud tak má za potvrzené, že žalobkyni byl v Maďarsku v minulosti ukončen pobyt. Pokud žalobkyně poukazuje na to, že nebyla v SIS zavedena informace o neplatnosti její pobytové karty, soud zdůrazňuje, že absence tohoto údaje nemá vliv na existenci záznamu žalobkyně v evidenci SIS a na to, že byla v případě žalobkyně splněna podmínka spočívající v tom, že uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států EU a smluvních států uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860. Soud v tomto ohledu nepovažuje rozhodnutí za nezákonné. Zároveň se všemi těmito skutečnostmi žalovaná v napadeném rozhodnutí řádně zabývala, a soud proto nepovažuje její rozhodnutí ani za nepřezkoumatelné.
15. Zároveň je třeba zdůraznit, že žalobkyně sama ve výpovědi uvedla, že od 13. 5. 2025 do 23. 1. 2026 pobývala pouze v Maďarsku. Z uvedeného je dle soudu patrné, že nemůže být pravdivé její tvrzení obsažené v žalobě, že dne 4. 8. 2025 podala žádost o dlouhodobý pobyt na Zastupitelském úřadu v Hanoji a že žalobkyně poté, co jí měla být uložena povinnost opustit území členských států, tak skutečně učinila a navrátila se do své domovské země; nejen, že jsou tato tvrzení ze žaloby v rozporu s její výpovědí ve správním řízení, ale též tomu neodpovídají záznamy v jejím cestovním pase, kde je poslední záznam ze dne 2. 7. 2024. Z uvedeného lze dospět k závěru, že žalobkyně do Maďarska přicestovala dne 2. 7. 2024 a od té doby území EU a smluvních států neopustila. Dále je třeba zdůraznit, že žádost o dlouhodobý pobyt vedená pod sp. zn. OAM-56120/DP-2025 se žalobkyní nemůže zjevně vůbec souviset, neboť žádná žádost žalobkyně není vedena v příslušných informačních systémech a žalobkyně ani nic takového ve správním řízení netvrdila (tedy že by podala žádost o dlouhodobý pobyt na území ČR). Žalovaná se tedy v napadeném rozhodnutí uvedenou žádostí o dlouhodobý pobyt nemusela zabývat, neboť uvedená žádost o pobyt na území ČR s žalobkyní nijak nesouvisí, žalobkyně nemá podanou žádnou žádost o oprávnění k pobytu na území ČR ani v jiném členském státě.
16. Ke splnění druhé podmínky, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, soud uvádí, že zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců [srov.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51]. Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon správního vyhoštění, resp. vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.

17. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, bod 36, závisí možnost aplikace zvláštního opatření na typovém důvodu zajištění. Ani u důvodu zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není vždy vyloučena možnost použití zvláštního opatření. Přestože „*v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince)*.“ K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2022, č.j. 5 Azs 390/2020-35. Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Vedle toho, že správní orgán musí uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012-74, ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012-40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (subjektivní složka), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (objektivní složka); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování. Uvedené závěry NSS konstatoval s ohledem na zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, soud má však za to, že tyto závěry lze přiměřeně aplikovat také na zajištění dle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
18. K možnosti uložení zvláštního opatření soud zdůrazňuje, že žalobkyně sama při podání vysvětlení dne 23. 1. 2026 uvedla, že nemá finanční prostředky pro návrat do Vietnamu a ani do Vietnamu nechce vycestovat, nemá finanční prostředky pro složení záruky a ani na území ČR nemá nikoho, kdo by za ni složil finanční záruku. Dále vypověděla, že v ČR ani v EU nemá rodinné příslušníky ani jiné příbuzné, a konstatovala, že neví, jak by plnila povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, protože nemá žádné oficiální bydliště. Dále vypověděla, že nemá v úmyslu se vrátit do Vietnamu, kde má manžela a tři děti.
19. Z tohoto jejího vyjádření je proto dle soudu patrné, že by bylo vysoce pravděpodobné, že by žalobkyně nevycestovala a z tohoto důvodu se mohla i vyhybat realizaci vycestování; je

dle soudu i patrné, že v případě žalobkyně existuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon vycestování žalobkyně. Za daných podmínek není podle názoru soudu možné přistoupit k uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 písm. a), c) nebo d) zákona o pobytu cizinců. K tomu je třeba směrem k žalobkyni připomenout, že při zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců bude zajištění pravidlem, jak uvádí již výše uvedená judikatura NSS. Žalobkyni by tedy musely svědčit významné osobní, majetkové a rodinné poměry, aby bylo možno uvažovat v jejím případě o možnosti uložení zvláštních opatření. Žádné významné osobní, majetkové či rodinné poměry žalobkyně neuvedla, jestliže uvedla, že v EU nemá žádné příbuzné a nemá žádné oficiální bydliště. Okolnost, že žalobkyně má v ČR kamarádku, u které chtěla několik málo dní chtěla přespát, nepředstavuje dle soudu takovou záruku, která by měla zajistit, že žalobkyně dobrovolně vycestuje z území členských států EU a smluvních států, když ani sama žalobkyně možnost, že by mohla dlouhodobě pobývat u své kamarádky, sama v průběhu správního řízení nezminila. Žalobkyně tedy v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, které by měly zajistit, že žalobkyně dobrovolně vycestuje z území ČR za situace, kdy jednoznačně deklaruje, že do Vietnamu nechce vycestovat. Dále lze poukázat na to, že žalobkyně sama vyloučila, že by mohla složit finanční záruku a že ani na území ČR nemá nikoho, kdo by za ni složil finanční záruku. Soud tak shrnuje, že skutkové okolnosti případu žalobkyně v době vydání rozhodnutí žalované vylučovaly možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a při splnění podmínek § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců lze zajištění žalobkyně napadeným rozhodnutím považovat za zcela legitimní. Zajištění žalobkyně je totiž vyústěním jejího několikaměsíčního pobytu bez platného oprávnění na území EU a nevycestováním na základě tzv. návratového rozhodnutí.

20. Třetí podmínka je naplněna, pokud cizinec pobývá na území členských států EU neoprávněně. I tato podmínka byla v případě žalobkyně splněna, neboť žalobkyně nemá od 22. 10. 2024 platné oprávnění k pobytu na území EU, neboť maďarské povolení k pobytu bylo ukončeno dne 21. 10. 2024, což plyne ze sdělení maďarských orgánů, a nadále se na území ČR i EU zdržovala neoprávněně. Z tohoto hlediska není ani rozhodné, že žalobkyně tvrdí, že o ukončení jejího pobytového oprávnění nevěděla.
21. Z obsahu správního spisu je též zjevné, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu dne 30. 1. 2026, přičemž rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2. 2. 2026 byla žalobkyně „přezajištěna“, přičemž doba zajištění žalobkyně byla stanovena do 19. 5. 2026. Z výše uvedeného je zřejmé, že zajištění žalobkyně na základě rozhodnutí žalované skončilo dne 2. 2. 2026, tedy ještě před podáním žaloby. Rozhodnutí soudu v této věci tedy nijak nemohlo ovlivnit zajištění žalobkyně dle zákona o azylu.
22. Soud konstatuje, že zajištění cizince je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou základních práv a svobod. Nicméně v posuzovaném případě žalovaná na základě individuálních okolností dospěla oprávněně k závěru, že nepostačuje uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, ale jsou zde mimořádné okolnosti, které odůvodňují zajištění žalobkyně za účelem vycestování. V tomto směru žalovaná přezkoumatelně uvedla veškeré rozhodné skutečnosti a odůvodnění rozhodnutí žalované odpovídá požadavkům judikatury správních soudů na odůvodnění rozhodnutí. Rozhodnutí žalované tedy soud shledal přezkoumatelným, zákonným a odpovídajícím skutkovým okolnostem věci žalobkyně.

23. Soud pro nadbytečnost neprovedl žalobkyní navržené dokazování spisem Ministerstva vnitra sp. zn. OAM-56120/DP-2025, jelikož pro rozhodnutí věci byl dostatečný obsah předloženého správního spisu.
24. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, a proto soud výrokem II. vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 23. února 2026

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce